

de marskramer en de vecht

30/05/2009 | Marcel Schmeier M SEN | www.onderwijsgek.nl

De lentezon verlichtte de gele velden vol met boterbloemen. Het was de marskramer opgevallen dat dit het lopen een stuk aangener maakte. Kwetterende vogels en het ruisen van de bladeren van oude eiken spoelden de gedachten in zijn hoofd weg, waardoor er ruimte was voor ontspanning.

Het pad tussen Coevorden en Ommen was aangenaam en leek zonder gevaar, iets om dankbaar voor te zijn. De Christoffelhanger om zijn nek schitterde in de zon en hij stapte flink door.

Het landschap veranderde ieder uur en het pad was dan weer breed en dan weer smal. Soms verdween het helemaal tussen hoge bloemenvelden en graslanden, maar de marskramer wist waar hij op weg naartoe was en kon zodoende genieten van de kleuren en geuren.

Na enkele uren verdween het pad in het bos, onder hoge bomen en een felgroen bladerdak ging het pad licht omhoog. Open plekken met zandverstuivingen en poelen vol met kwakende kikkers en zoemende libellen. Totdat er opeens een doorkijkje was.

De marskramer bleef staan en keek een dal in waarin de rivier de Vecht zich kronkelend voortbewoog. De zon bescheen het stromende water, waardoor oogverblinde schitteringen hem dwongen om zijn ogen dicht te knijpen. Het klaterende en bruisende water zorgde ervoor dat hij niet goed kon nadenken. De Vecht leek hem toe te zingen en in haar macht te hebben.

Verdwaasd en willoos werd hij het dal in gezogen, steeds dichterbij de betoverende Vecht. Het gezang werd steeds harder en overspoelde de marskramer tenslotte helemaal. Langzaam zonk hij naar de bodem waar hij bleef liggen.

De bodem van de Vecht was helder en bedekt met gouden zandkorrels. Het was er stil en vredig, waardoor hij zichzelf kon herpakken en de controle over zichzelf langzaam hervond. Hij gaf zijn ogen goed de kost, want een kijkje in de diepste diepten van de Vecht kregen niet zoveel mensen. Langzaam steeg hij weer naar de oppervlakte waar hij proestend boven kwam. De Vecht stroomde hier snel en opnieuw dreigde hij kopje onder te gaan. Hij greep zich vast aan een houten bootje en wist zichzelf aan boord te hijsen.

Hij deed zijn rugzak af en liet zichzelf opdrogen terwijl hij werd meegevoerd over de bruisende rivier. Hij was volledig overgeleverd aan haar grillen en wachtte af wat er ging gebeuren. De boot botste tegen de kant en schuurde over grote keien. Hij werd flink door elkaar geschud.

Opeens kreeg hij een idee. Toen hij op de bodem lag, had hij gezien hoe de Vecht er werkelijk uit zag en waar zich ondiepe plekken bevonden. Hij pakte zijn rugzak en haalde hier zijn meest waardevolle koopwaar uit. Telkens als hij een ondiepe plek passeerde, gooide hij iets overboord.

De Vecht ging hierdoor anders stromen: eerst was het verschil nauwelijks merkbaar, maar na verloop van tijd veranderde haar stroomrichting. De marskramer wist zodoende aan te meren in Ommen. Hij was er sneller dan hij had kunnen denken, sneller dan wanneer hij had moeten lopen.